

EUROPOS TARYBA
EUROPOS ŽMOGAUS TEISIŲ TEISMAS
TREČIASIS SKYRIUS
BYLA VAIVADA PRIEŠ LIETUVĄ
(Pareiškimų Nr. 66004/01 ir 36996/02)

SPRENDIMAS

STRASBŪRAS

2006 m. lapkričio 16 d.

Byloje Vaivada prieš Lietuvą

Europos Žmogaus Teisių Teismas (trečiasis skyrius), posėdžiaujant kolegijai, sudarytai iš:

pirmininko B. M. ZUPANČIČ,
teisėjų J. HEDIGAN, *paskirto nagrinėti bylą nuo Lietuvos,*
C. BÎRSAN,
V. ZAGREBELSKY,
E. MYJER,
DAVID THÓR BJÖRGVINSSON,
I. ZIEMELE,
ir skyriaus kanclerio V. BERGER,

po svarstymo uždarame posėdyje 2006 m. spalio 24 d.,
skelbia tą dieną priimtą sprendimą:

PROCESAS

1. Bylą prieš Lietuvos Respubliką pradėjo Lietuvos Respublikos piliečiai Valdas Vaivada ir Raimondas Vaivada (pareiškėjai), kurie 2000 m. rugsėjo 7 d. Teismui pateikė pareiškimus (Nr. 66004/01 ir 36996/02) pagal Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos (Konvencija) 34 straipsnį.

2. Pirmajam pareiškėjui atstovavo Jurbarke praktikuojantis advokatas G. Byčius. Antrajam pareiškėjui atstovavo Vilniuje praktikuojantis advokatas V. Gustas. Lietuvos Respublikos Vyriausybei (Vyriausybė) atstovavo jos atstovė D. Jočienė.

3. Pareiškėjai teigė, kad buvo pažeistos Konvencijos 5 straipsnio 1 ir 4 dalys, nes jiems neteisėtai buvo taikomas kardamasis kalinimas nuo 1998 m. kovo 1 d. iki balandžio 15 d., o iki 1999 m. sausio 1 d. jie neturėjo galimybės ginčyti teismo nutarčių, kuriomis buvo pratęsimas jų kardamasis kalinimas.

4. 2005 m. lapkričio 24 d. nutarimu Teismas paskelbė pareiškimus iš dalies priimtinais.

5. Vyriausybė pateikė papildomą poziciją dėl bylos esmės (Reglamento 59 taisyklės 1 dalis), pareiškėjai to nepadarė.

FAKTAI

I. BYLOS APLINKYBĖS

6. Antrasis pareiškėjas yra pirmojo pareiškėjo dėdė.

7. Antrasis pareiškėjas, tuo metu jau du kartus teistas, buvo sulaikytas 1997 m. liepos 18 d. ir apklaustas baudžiamojoje byloje, iškeltoje dėl vagystės. 1997 m. liepos 21 d. jis buvo paleistas.

8. Pirmasis pareiškėjas, tuo metu jau keturis kartus teistas, buvo sulaikytas 1997 m. liepos 19 d. ir apklaustas kitoje baudžiamojoje byloje, iškeltoje dėl vagystės. 1997 m. liepos 21 d. jis buvo paleistas.

9. 1997 m. liepos 22 d. antrasis pareiškėjas buvo sulaikytas vykdant tyrimą baudžiamojoje byloje dėl trečiojo asmens V. B. nužudymo. Tą pačią dieną Tauragės rajono apylinkės teismas paskyrė jam kardomąjį kalinimą dviems mėnesiams tuo pagrindu, kad jis gali slėptis nuo tardymo ir daryti naujus nusikaltimus.

10. 1997 m. liepos 31 d. antrajam pareiškėjui buvo pareikšti kaltinimai dėl nužudymo.

11. 1997 m. rugpjūčio 2 d. pirmasis pareiškėjas buvo sulaikytas baudžiamojoje byloje dėl pasikėsینimo apiplėšti¹.

12. 1997 m. rugpjūčio 4 d. Tauragės rajono apylinkės teismas pirmajam pareiškėjui paskyrė dviejų mėnesių kardomąjį kalinimą dėl pavojaus, kad jis gali slėptis, daryti naujus nusikaltimus ir trukdyti bylos tyrimui.

13. 1997 m. rugpjūčio 11 d. antrasis pareiškėjas taip pat buvo apklaustas byloje dėl pasikėsینimo apiplėšti.

14. 1997 m. rugpjūčio 13 d. prokuroras pareiškė kaltinimą pirmajam pareiškėjui dėl pasikėsینimo apiplėšti.

15. 1997 m. rugpjūčio 15 d. Tauragės rajono apylinkės teismas paskyrė antrajam pareiškėjui privalomą psichiatrijos ekspertizę.

16. 1997 m. rugpjūčio 19 d. Klaipėdos apygardos teismas atmetė pirmojo pareiškėjo skundą dėl nutarties paskirti kardomąjį kalinimą.

17. 1997 m. rugpjūčio 21 d. abi baudžiamosios bylos – dėl nužudymo ir pasikėsینimo apiplėšti buvo sujungtos.

18. 1997 m. rugsėjo 15 d. Tauragės rajono apylinkės teismas tais pačiais pagrindais pratęsė kardomąjį kalinimą antrajam pareiškėjui iki 1997 m. lapkričio 22 d.

19. 1997 m. spalio 2 d. Tauragės rajono apylinkės teismas tais pačiais pagrindais pratęsė kardomąjį kalinimą pirmajam pareiškėjui iki 1997 m. gruodžio 2 d.

20. 1997 m. spalio 21 d. prie pareiškėjų baudžiamųjų bylų buvo prijungtos dar dvi baudžiamosios bylos dėl neteisėto šaunamųjų ginklų laikymo ir plėšimo.

21. 1997 m. lapkričio 19 d. Tauragės rajono apylinkės teismas pratęsė kardomąjį kalinimą antrajam pareiškėjui iki 1998 m. sausio 21 d. tuo pagrindu, kad jis gali slėptis nuo tardymo, daryti naujus nusikaltimus ir paveikti liudytojus.

22. 1997 m. lapkričio 27 d. teismas tais pačiais pagrindais dviems mėnesiams pratęsė kardomąjį kalinimą pirmajam pareiškėjui.

23. 1998 m. sausio 20 d. Šiaulių apygardos teismas pratęsė kardomąjį kalinimą abiem pareiškėjams iki 1998 m. kovo 1 d. dėl pavojaus, kad jie gali slėptis ir daryti poveikį tyrimui.

24. 1998 m. vasario 18, 24 ir 25 d. keli nauji epizodai iš kitų baudžiamųjų bylų – svetimo turto sužalojimas, užpuolimas, neteisėtas ginklų laikymas, kūno sužalojimas, nužudymas sunkinančiomis aplinkybėmis, pasikėsینimas apiplėšti ir vagystė – buvo prijungti prie pareiškėjų baudžiamosios bylos.

25. 1998 m. vasario 26 d. ikiteisminis tyrimas buvo pabaigtas ir pareiškėjai bei jų gynėjas susipažino su bylos medžiaga.

¹ V. Vaivada 1997 m. rugpjūčio 2 d. buvo sulaikytas tiriant vagystę. Ir toliau tekste minimas „pasikėsینimas apiplėšti“ turėtų būti suprantamas kaip nuoroda į šį epizodą (*vert. past.*).

26. 1998 m. vasario 27 d. prokuroras atmetė pareiškėjų prašymą nutraukti baudžiamąją bylą.
27. 1998 m. kovo 2 d. kaltinamoji išvada buvo patvirtinta ir byla buvo perduota Klaipėdos apygardos teismui.
28. 1998 m. balandžio 15 d. Klaipėdos apygardos teismas atidavė pareiškėjus teismui. Savo nutartyje teismas taip pat nurodė, kad kardomosios priemonės paliekamos nepakeistos, kol byloje bus priimtas nuosprendis.
29. 1998 m. rugsėjo 21 d. Klaipėdos apygardos teismas grąžino bylą prokurorams papildomiems tyrimo veiksams atlikti. Po to teismai keletą kartų pratęsė kardomąjį kalinimą pareiškėjams.
30. Nauja kaltinamoji išvada buvo patvirtinta 1998 m. gruodžio 29 d.
31. 1999 m. gegužės 11 d. byla buvo perduota Šiaulių apygardos teismui.
32. 2000 m. kovo 13 d. teismas grąžino bylą tyrimui papildyti, atsižvelgdamas į prokuroro prašymą pareikšti naują kaltinimą pirmajam pareiškėjui. Vėliau pareiškėjams kaltinimai vėl buvo pakeisti.
33. 2000 m. liepos 11 d. patvirtinta nauja kaltinamoji išvada ir byla buvo perduota Šiaulių apygardos teismui.
34. 2001 m. balandžio 10 d. apkaltinamuoju nuosprendžiu pareiškėjai buvo nuteisti: a) pirmasis pareiškėjas pagal vieną kaltinimą dėl pasikėsینimo apiplėšti; b) antrasis pareiškėjas pagal penkis kaltinimus dėl nužudymo, pasikėsینimo apiplėšti, kūno sužalojimo ir neteisėto dviejų rūšių ginklų laikymo.
35. 2001 m. gruodžio 3 d. Apeliacinis teismas pakeitė nuosprendį pirmojo pareiškėjo atžvilgiu, tačiau laivės atėmimo bausmę paliko nepakeistą. Apeliacinis teismas taip pat perkvalifikavo antrojo pareiškėjo veiką į nužudymą sunkinančiomis aplinkybėmis ir nuteisė jį 13 metų laisvės atėmimo.
36. 2002 m. balandžio 30 d. Aukščiausiasis Teismas panaikino apeliacinio teismo nuosprendžio dalį dėl antrojo pareiškėjo nuteisimo dėl nužudymo sunkinančiomis aplinkybėmis ir paliko galioti šioje dalyje pirmosios instancijos teismo paskirtą 7 metų ir 6 mėnesių laisvės atėmimo bausmę.
37. Nenurodytą dieną antrasis pareiškėjas atliko bausmę ir buvo paleistas į laisvę.

II. BYLAI REIKŠMINGA VIDAUS TEISĖ IR PRAKTIKA

38. Bylai reikšmingu laikotarpiu galiojusio Baudžiamojo proceso kodekso nuostatos (netekusios galios 2003 m. gegužės 1 d. įsigaliojus naujam Baudžiamojo proceso kodeksui):

104 straipsnyje (įsigaliojusiame 1996 m. birželio 21 d.) nustatyta:

„<...> kardomasis kalinimas (suėmimas) gali būti skiriamas tik byloje dėl nusikaltimų, už kuriuos baudžiamasis įstatymas numato griežtesnę nei vienerių metų laisvės atėmimo bausmę.

<...>

Kardomojo kalinimo (suėmimo) skyrimo pagrindai yra pagrįstas manymas, kad kaltinamasis:

1) bėgs (slėpsis) nuo tardymo ir teismo;

2) trukdys nustatyti bylos tiesą [darys poveikį kitiems dalyviams ar naikins įrodymus];

3) darys naujus nusikaltimus, [įtariamai padarę nusikaltimus, numatytus Baudžiamojo kodekso 274 (sukčiavimas), 275 (iššvaistymas) straipsniuose] <...>.“

104¹ straipsnyje (galiojusiame nuo 1996 m. birželio 21 d. iki 1998 m. birželio 24 d.) nustatyta:

„<...> suimtą asmenį ne vėliau kaip per 48 valandas <...> pristato teisėjui <...>. Teisėjas privalo <...> asmenį apklausti dėl suėmimo pagrįstumo. Suimtojo asmens apklausoje gali dalyvauti gynėjas ir prokuroras. Apklausęs suimtąjį asmenį, teisėjas gali palikti nutartį paskirti kardomąjį kalinimą (suėmimą) galioti toliau, nustatydamas konkretų suėmimo terminą, pakeisti ar panaikinti kardomąją priemonę.

<...>

Perdavus bylą į teismą, paskirti, pakeisti ar panaikinti kardomąjį kalinimą (suėmimą) gali teismas <...>“

Pakeistajame 104¹ straipsnyje (galiojusiame nuo 1998 m. birželio 24 d. iki 2003 m. gegužės 1 d.) numato, kad prokuroras ir gynėjas privalo dalyvauti pirmojoje teismineje sulaikyto asmens apklausoje, jeigu teisėjas nenusprendžia kitaip. Pakeistą nuostatą taip pat leidžiama teismui pratęsti kardomojo kalinimo (suėmimo) terminą prieš jam pasibaigiant.

106 straipsnio 3 dalyje (galiojusioje nuo 1996 m. birželio 21 iki 1998 m. birželio 24 d.) nustatyta:

„Kardomojo kalinimo (suėmimo) termino pratęsimo klausimui spręsti [parengtinio tyrimo stadijoje] <...> teisėjas privalo surengti posėdį, į kurį turi būti šaukiami gynėjas bei prokuroras, o esant būtinumui, – ir suimtasis.“

Pagal 1998 m. birželio 24 d. įsigaliojusią kodekso redakciją suimto asmens dalyvavimas posėdžiuose dėl kardamosios priemonės yra privalomas.

109¹ straipsnyje (galiojusiame nuo 1996 m. birželio 21 d. iki 1998 m. birželio 24 d.) nustato:

„Suimtasis arba jo gynėjas parengtinio tyrimo metu turi teisę paduoti skundą dėl kardomojo kalinimo paskyrimo apeliacinės instancijos teismui. <...> Skundui nagrinėti gali būti surengtas posėdis, į kurį šaukiami suimtasis su gynėju ar vien tik gynėjas. Prokuroro dalyvavimas tokia posėdyje yra būtinas.

Apeliacinės instancijos teismo teisėjo priimtas sprendimas yra galutinis ir kasacine tvarka neskundžiamas.

Pakartotinis skundas išsprendžiamas nagrinėjant kardomojo kalinimo (suėmimo) terminų pratęsimą.“

Pakeistame 109¹ straipsnyje (galiojusiame nuo 1998 m. birželio 24 d. iki 2003 m. gegužės 1 d.) buvo numatyta galimybė skųstis aukštesniam teismui ir pareigą surengti posėdį sprendimui dėl suėmimo skyrimo ar pratęsimo parengtinio tyrimo ar teismo nagrinėjimo stadijoje priimti, kuriame turi dalyvauti suimtasis ir jo gynėjas arba tik gynėjas.

226 straipsnio 6 dalyje (galiojusioje iki 1998 m. birželio 24 d.) nustatyta:

„Kaltinamojo ir jo gynėjo susipažinimo su baudžiamosios bylos medžiaga laikas neįeina į parengtinio tardymo ir suėmimo trukmės terminus. Jeigu byloje yra keli kaltinamieji, į parengtinio tardymo ir suėmimo trukmės terminus neįeina laikas, per kurį susipažino su bylos medžiaga visi kaltinamieji ir jų gynėjai.“

Nuo 1998 m. birželio 24 d. šis laikas nebeturi reikšmės sprendimams dėl kardamosios priemonės.

372 straipsnio 4 dalyje (galiojusioje iki 1999 m. sausio 1 d.) nustatyta:

„Negali būti skundžiamos teismų priimtos nutartys dėl <...> kardamosios priemonės paskyrimo, pakeitimo ar panaikinimo <...>.“

Pagal bendrąją 399 straipsnio nuostatą, pirmosios instancijos teismo nutartis neįsiteisėdavo, kol nepasibaigdavo apskundimo terminas ar apeliacinis procesas. Tik tos nutartys, kurios negalėjo būti skundžiamos, įskaitant teismo nutartis dėl kardamosios priemonės paskyrimo pagal anksčiau galiojusią 372 straipsnio 4 dalį, įsigaliodavo ir būdavo vykdomos nuo jų priėmimo datos. 104³ straipsnio 3 dalyje (galiojusioje nuo 1999 m. gruodžio 21 d. iki 2003 m. gegužės 1 d.) buvo numatyta, kad visos nutartys dėl kardamosios priemonės paskyrimo įsigalioja ir vykdomos nuo jų priėmimo datos, neatsižvelgiant į tai, kad pagal pakeistąjį 109¹ straipsnį (galiojusį nuo 1998 m. birželio 24 d. iki 2003 m. gegužės 1 d., žr. pirmiau tekste) tokios nutartys gali būti skundžiamos.

Kitos bylai reikšmingos Baudžiamojo proceso kodekso, galiojusio iki 2003 m. gegužės 1 d., nuostatos:

52 straipsnio 2 dalies 3 ir 8 punktuose bei 58 straipsnio 2 dalies 8 ir 10 punktuose atitinkamai buvo numatyta, kad kaltinamieji ir jų gynėjai turi teisę „pareikšti prašymus“ ir „apskusti kvotėjo, tardytojo, prokuroro ir teismo veiksmus bei sprendimus.“

249 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Teisėjui vienasmeniškai arba teismui tvarkomajame posėdyje sprendžiant kiekvieno kaltinamojo atidavimo teismui klausimą, turi būti išaiškinamos šios aplinkybės:

<...>

1) ar tinkamai parinkta <...> kardomoji priemonė;

<...>“

250 straipsnio 1 dalis:

„Pripažinęs, kad yra pakankamas pagrindas kaltinamajam atiduoti teismui, teisėjas vienasmeniškai ar teismas tvarkomajame posėdyje turi išspręsti šiuos klausimus:

<...>

2) dėl kardamosios priemonės kaltinamajam;

<...>“

267 straipsnio 1 dalis:

„Teisiamasis turi teisę:

<...>

3) pareikšti prašymus;

<...>

11) apskųsti teismo nuosprendį ir nutartį.“

277 straipsnis:

„Teismas turi teisę teismo nagrinėjimo metu savo nutartimi parinkti, pakeisti ar panaikinti teisiamajam kardomąją priemonę.“

TEISĖ

I. DĖL KONVENCIJOS 5 STRAIPSNIO 1 DALIES PAŽEIDIMO

39. Pareiškėjai tvirtino, kad jų kardomasis kalinimas nuo 1998 m. kovo 1 d. iki balandžio 15 d. buvo nesuderinamas su Konvencijos 5 straipsniu, kuriame, kiek šiuo požiūriu yra reikšminga, numatyta, kad:

„1. Kiekvienas asmuo turi teisę į laisvę ir saugumą. Niekam laisvė negali būti atimta kitaip, kaip šiais atvejais, ir įstatymo nustatyta tvarka:

<...>

c) kai asmuo teisėtai sulaikomas ar suimamas, kad būtų pristatytas kompetentingai teismo institucijai, pagrįstai įtariant jį padarius nusikaltimą ar kai pagrįstai manoma, jog būtina neleisti padaryti nusikaltimo, arba manoma, jog jis, padaręs tokį nusikaltimą, gali pabėgti;

<...>.“

40. Vyriausybė pripažino, kad pareiškėjų kardomasis kalinimas nuo 1998 m. kovo 1 d. iki balandžio 15 d. nebuvo sankcionuotas galiojančia teismo nutartimi; tačiau ji nurodė, kad bylai reikšmingu laikotarpiu galioję vidaus įstatymai gali būti aiškinami kaip nereikalaujantys papildomo sprendimo, kad pareiškėjų kardomasis kalinimas nurodytu laikotarpiu būtų pateisintas, atsižvelgiant į laiką, per kurį pareiškėjai susipažino su bylos medžiaga, ir į tai, kad jų byla buvo perduota teismui.

41. Pareiškėjai nesutiko teigdami, kad nebuvo galiojančių teismo nutarčių, sankcionuojančių kardomąjį kalinimą.

42. Teismas primena, kad sąvokos „teisėtai“ ir „įstatymo nustatyta tvarka“ Konvencijos 5 straipsnio 1 dalyje iš esmės nukreipia į vidaus teisę ir įtvirtina pareigą laikytis jos materialinių ir procesinių normų. Vis dėlto, suėmimo „teisėtumas“ pagal vidaus teisę ne visada yra lemiantis veiksnys. Teismas turi papildomai įsitikinti, kad kardomasis kalinimas nagrinėjamu laikotarpiu atitiko Konvencijos 5 straipsnio 1 dalies tikslą – užkirsti kelią savavališkam asmenų laisvės atėmimui. Be to, Teismas turi įsitikinti, ar pati vidaus teisė atitinka Konvenciją, įskaitant joje įtvirtintus ar iš jos išplaukiančius bendruosius principus (žr. *Jėčius v. Lithuania*, no. 34578/97, 2000-07-31, § 56, ECHR IX-2000).

43. Pirmiau minėtoje *Jėčiaus* byloje Teismas nustatė, kad bylos perdavimo teismui faktas ar procesinių normų, siejančių kaltinamojo susipažinimą su baudžiamosios bylos medžiaga su jo kardomojo kalinimo laikotarpiu, buvimas negali būti „teisėto“ kardomojo kalinimo pagrindu pagal Konvencijos 5 straipsnio 1 dalį; taigi, šių aplinkybių egzistavimas negalėjo pratęsti ar pakeisti galiojančios teismo nutarties, kuria sankcionuojamas kardomasis kalinimas (*loc. cit.*, §§ 56–64).

44. Teismas pastebi, kad nuo 1998 m. kovo 1 d. iki balandžio 15 d. nebuvo teismo nutarties, sankcionuojančios pareiškėjų kardomąjį kalinimą pagal tuo metu galiojusio Baudžiamojo proceso kodekso 10 ir 104¹ straipsnius (žr. 23–28 ir 38 punktus pirmiau); taip pat nebuvo ir kito „teisėto“ pagrindo pareiškėjų kardomajam kalinimui Konvencijos 5 straipsnio 1 dalies požiūriu (žr. *mutatis mutandis ibid.*)

45. Todėl Teismas konstatuoja, kad buvo pažeista 5 straipsnio 1 dalis.

II. DĖL KONVENCIJOS 5 STRAIPSNIO 4 DALIES PAŽEIDIMO

46. Pareiškėjai taip pat teigė, kad iki 1999 m. sausio 1 d. jie neturėjo galimybės ginčyti kardomojo kalinimo teisėtumo teisme ir kad tuo buvo pažeista Konvencijos 5 straipsnio 4 dalis, kurioje numatyta:

„Kiekvienas asmuo, kuriam atimta laisvė jį sulaikius ar suėmus, turi teisę kreiptis į teismą, kad šis greitai priimtų sprendimą dėl sulaikymo ar suėmimo teisėtumo ir, jeigu asmuo kalinamas neteisėtai, nuspręstų jį paleisti.“

47. Vyriausybė teigė, kad vidaus teisė suteikė pareiškėjams pakankamas galimybes ginčyti jų kardomojo kalinimo teisėtumą, būtent, kreiptis su prašymais paleisti juos į laisvę, kuriuos būtų galėję nagrinėti vidaus teismai. Bylą nagrinėję teismai daug kartų savo iniciatyva tikrino, ar pareiškėjams kardomasis kalinimas buvo taikomas tinkamai, tuo jiems suteikdami Konvencijos 5 straipsnio 4 dalies garantijas.

48. Pareiškėjai teigė, kad galimybės ginčyti suėmimo teisėtumą nebuvimas dėl įstatyminio draudimo, numatyto anksčiau galiojusio Baudžiamojo proceso kodekso 372 straipsnio 4 dalyje, pažeidė jų teises pagal 5 straipsnio 4 dalį.

49. Teismas primena savo išvadas, padarytas daugelyje bylų prieš Lietuvą (tarp kitų šaltinių žr. pirmiau minėtą *Jėčiaus* bylą, §§ 100–101; taip pat *Stašaitis v. Lithuania no. 47679/99*, §§ 90–92, 2002-03-21), kad tuometinis įstatyminis draudimas, numatytas anksčiau galiojusioje Baudžiamojo proceso kodekso 372 straipsnio 4 dalyje, iš esmės užkirto kelią suimtiesiems kreiptis į teismą dėl jų suėmimo teisėtumo Konvencijos 5 straipsnio 4 dalies atžvilgiu. Šioje byloje Teismas mano, kad nėra pagrindo nukrypti nuo to, kas buvo nustatyta ankstesnėse bylose.

50. Todėl buvo pažeista Konvencijos 5 straipsnio 4 dalis.

III. KONVENCIJOS 41 STRAIPSNIO TAIKYMAS

51. Konvencijos 41 straipsnyje numatyta:

„Jeigu Teismas nustato Konvencijos ar jos protokolų pažeidimą, ir jeigu Aukštosios Susitariančiosios Šalies įstatymai leidžia tik iš dalies atlyginti pažeidimu padarytą žalą, tai prireikus Teismas gali priteisti nukentėjusiajai šaliai teisingą atlyginimą.“

52. Pareiškėjai nepateikė reikalavimų dėl žalos ir bylinėjimosi išlaidų atlyginimo, nors Teismas, priėmęs 2005 m. lapkričio 24 d. nutarimą dėl pareiškimo priimtimumo, daug kartų prašė šiuos reikalavimus pateikti. Taip pat pažymėtina, kad antrasis pareiškėjas savo 2006 m. rugsėjo 4 d. laiške prašė Teismo nagrinėti bylą iš esmės, tačiau nepateikė reikalavimų dėl teisingo atlyginimo.

53. Atsižvelgdamas į šias aplinkybes Teismas nemano, kad yra būtina priimti sprendimą šiuo pagrindu.

Dėl šių priežasčių Teismas vienbalsiai

1. *Nustato*, kad buvo pažeista Konvencijos 5 straipsnio 1 dalis;
2. *Nustato*, kad buvo pažeista Konvencijos 5 straipsnio 4 dalis;
3. *Nustato*, kad nereikia priimti sprendimo pagal Konvencijos 41 straipsnį.

Surašyta anglų kalba ir paskelbta raštu 2006 m. lapkričio 16 d. vadovaujantis Teismo reglamento 77 taisyklės 2 ir 3 dalimis.

Vincent BERGER
Kancleris

Boštjan M. ZUPANČIČ
Pirmininkas